

Indtægt. Ved Transporten af andre Varer er der selvfølgelig den Forskjel, der kan være mellem Fragten pr. Jernbane og Befordringen pr. Vogn, som bliver meget betydelig og derfor ogsaa forbyrer Varerne i meget høi Grad. Nu for Tiden gaaer man den Vej med Fedeqvæg, at man affender det pr. Jernbane fra Struer til Aarhuus, med Dampskib fra Aarhuus til Fredericia og pr. Jernbane fra Fredericia til Tønning. Det er ganske vist en Udvei, men det vil let sees, at det forbyrer Fragten betydeligt og med idetmindste 10 à 12 Rd. paa hver, foruden at Fedeqvæget i høi Grad ligger ved de mange Omladninger og let stødes, hvilket, naar det kommer paa Markedet, medfører ofte meget betydelige Tab. Jeg troer derved at have paavist, at de indirecte Fordele ved Banen ikke ere saa ganske ubetydelige. Desuden skal jeg endnu tilføie, at det heller ikke er Befolkningens Tæthed i Nærheden af en Bane, der gjør, at den kan forrente sig, men det er egentlig Trangen til at benytte Banen, der gjør, at den kan forrente sig. Jeg troer ogsaa, at det ærede Medlem, naar han med en rund Sum regnede disse Baners Anlæg til 8 Millioner Rigsdaler, regnede noget vel høit. Der er jo her calculeret 7,770,000 Rd., og deri ere Tolde og Expropriationen indbefattede. Nu forekommer det mig, at da Tolde ikke kommer til Udgift og forsaavidt der ingen Bane bygges, heller ikke til Indtægt, maa man dog kunne regne den fra; den er her calculeret til 340,000 Rd. Expropriationsudgiften, hvoraf den ene Halvdeel skal udredes af vedkommende Districter, udgjør circa 300,000 Rd.; der bliver altsaa tilbage omtrent 7 Millioner. Renten af disse 7 Millioner til 4 pCt. udgjør 280,000 Rd. Man tør vistnok uden at regne for høit antage, at disse Baner baade ved den directe Indtægt, de selv give, og den forøgede Indtægt, de ville tilføre de øvrige Baner, ville med Sikkerhed kunne forrente sig med mellem $1\frac{1}{2}$ og 2 pCt., og der afsaaer saaledes i det ansøgte Beløb omtrent 130,000 Rd. Der bliver altsaa tilbage som aarligt Tilskud eller, om man vil, Tab af de Midler, som Staten har anvendt til Banerne, istedetfor at lade dem ligge i Reserveconden, 150,000 Rd. Det forekommer mig ikke at være et

saa stort Beløb, at det paa nogensomhelst Maade i den Grad kan forrykke vor aarlige Balance, at det derfor kunde være nødvendigt at udskrive en extraordinair Skat. Endnu skal jeg tilføie, at for Tiden stiller Forrentningen af de jydsk-syenske Baner sig vistnok allerdaarligst, idet den allerførste Deel af Capitalen til Anlægget og Driften deraf er anvendt, og den øvrige Deel bliver at anvende i den allernærmeste Fremtid, medens der desuagtet endnu er meget betydelige Bane=Strækninger, som ikke ere aabnede for Driften og heller ingen Indtægt kunne give. Jeg troer derfor, at man med Sikkerhed tør forudsætte, at den forøgede Indtægt, der, inden eet eller halvandet Aar ere forløbne, og i alle Tilfælde, inden Bygningen af de her foreslaaede Jernbaner paabegyndes, vil komme tilfode ved de nuværende jydsk-syenske Baner, ikke ubetydeligt vil overstige det Tilskud, jeg her tillod mig at nævne, at man muligvis vil komme til at gjøre til Forrentningen af de Midler, der maatte blive anbragte i de heromhandlede Baner. Det forekommer mig saaledes, at man med fuld Føie tør antage, at de her foreslaaede Baneanlæg ikke ville forandre vor aarlige Indtægt eller Udgift, og at, kan der være Tale om Noget, det da snarere bliver en Forøgelse af Indtægten, nemlig den forøgede Indtægt, de nuværende jydsk-syenske Baner forventes at give. Jeg troer derfor ikke, at man af det, her forøvrigt er ansøgt om, at det vil være nødvendigt at udskrive en extraordinair Skat for at bygge Jernbanerne, skal lade sig skræmme fra, hvad her er foreslaaet. Desuagtet antager jeg, at det alligevel er nødvendigt at udskrive en extraordinair Skat; det var en Forudsætning, som vistnok Alle gik ud fra, da vi forrige Aar behandlede de forskellige finantsielle Love, saavel som ogsaa Indkomstskatloven, at det blev nødvendigt i de første 7—8 Aar, indtil de nu for Tiden meest trykkende Afbetalinger paa den udenlandske Gjæld havde fundet Sted. Det forekommer mig derfor, at naar Staten stiller forøgede Krav til Skatteyderne, maa det ogsaa være Statens Pligt at gjøre, hvad der staaer i dens Magt, for at stille Skatteyderne paa en saadan Maade, at de ere istand til at kunne bære de Krav, som den er nødt til at stille til